

[Ellemann-Jensen]

når man har en flertalsregering. I de sidste 10 år har spillereglerne været noget anderledes, fordi skiftende mindretalsregeringer har måttet kæmpe sig igennem i Folketinget, og derfor lagde den daværende KVR-regering da også den store økonomiske plan, som jo også indeholdt en skattereform, ud til åben debat, så alle havde mange måneder til at studere den og overveje ændringer. Men som sagt, der gælder nye spilleregler nu. Statsministeren har sagt, at han vil bruge sit flertal, og det er han i sin gode ret til, hvis han bare også kunne forskåne os for den megen tale om konstruktiv opposition, når vi alle ved, at han vil have sit samlede udspil ført uændret igennem.

Der er alt i alt tale om en markant omlægning af den økonomiske politik, som vil medføre vældige ændringer i de økonomiske vilkår for alle i det danske samfund, og derfor skal jeg slutte med at opfordre statsministeren til ikke at jage så vidtgående ændringer igennem. Borgerne bør gives den fornødne tid til at kunne vurdere deres egen situation.

I de sidste 10 år er der gennemført en genopretning af dansk økonomi, som har gjort ondt på mange. Men resultatet er blevet, at Danmark i dag har en af de mest stabile økonomier i Europa. Vi har den laveste inflation, vi har en sund betalingsbalance, og vi betaler af på vores store udlandsgæld. Men vi har også en stor arbejdsløshed, som er på niveau med, hvad man finder i andre europæiske lande, og det er selvfølgelig ikke acceptabelt. Men indsatsen mod ledigheden må ikke føres uafhængigt af andre lande, for så risikerer vi at sætte vore egne økonomiske resultater over styr, og det giver ingen varig forbedring af beskæftigelsen.

Når det viser sig, at regeringens urealistiske forudsætninger brister – ja, så kommer regningen. Så giv dog befolkningen og Folketinget tid til at overveje disse hasarderede og vidtgående forslag! Der må dog også være grænser for, hvor hårdhændet en regering kan tromle hen over Folketinget, bare fordi den mener at have et flertal på et enkelt mandat bag sig.

Så derfor skal der lyde en indtrængende opfordring til statsministeren om at give denne meget omfattende sag mulighed for at få en anstændig behandling.

Peter Brixtofte (V):

Selvfølgelig ønsker Venstre at deltage i et

bredt skatteforlig; selvfølgelig gør vi det. Hvis man skal gennemføre omfattende ændringer, bør der stå et bredt flertal i Folketinget bag dem, for ellers kan virksomhederne og familierne ikke disponere med vished om, at de regler, der gennemføres, kan holde. Derfor vil vi opfordre regeringen til at indgå i reelle forhandlinger og ikke komme med et arrogant udspil om, at man bare kan gennemføre det hele med én stemmes flertal.

Vi er bange for, at de stigende offentlige udgifter i forbindelse med, at man pålægger erhvervslivet flere omkostninger, på længere sigt vil føre til et stadig stigende skattetryk. Derudover bekymrer det os, at man allerede nu giver erhvervslivet en række meromkostninger, som man fra industriens side har beregnet til 8 mia. kr. på årsbasis. Det er ikke det, erhvervslivet har brug for; man har ikke brug for flere skatter og flere byrder, men for en bedre konkurrenceevne.

Dernæst er vi bekymrede for boligejernes vilkår i forhold til lejernes. Der er ikke balance, det kan man påvise ved at sammenligne bolig for bolig, familie for familie med samme vilkår, og det ønsker vi at få rettet op på.

Og endelig vil jeg pege på, at der rent faktisk er mange familier i Danmark, som vil få det dårligere som følge af disse omlægninger. Vi må gå ind i en seriøs behandling, hvor der bliver tid til at få disse ting belyst, og herunder vil jeg også godt opfordre til, at vi får tid til at undersøge virkningerne for kommunerne i de forskellige dele af landet, for det er også ganske indviklet. Alt dette taler for, at der må gives ordentlig tid til at behandle sagerne.

Skatteministeren (Stavad):

Jeg forstod på Venstres formand, hr. Ellemann-Jensen, at Venstre anser regeringens udspil for at være noget, der ødelægger mulighederne for en positiv udvikling, og derefter lyttede jeg intenst for at finde ud af, hvad det var for en knage, hr. Ellemann-Jensen hængte denne konklusion op på. Jeg forstod, at det fortrinsvis var to ting, nemlig erhvervslivets belastning og mishandlingen af boligejerne.

Hvis hr. Ellemann-Jensen slog op på side 180 i den samlede publikation, ville han kunne se, at selv når vi ser bort fra de positive virkninger for erhvervslivet af personskattelettelserne og de positive virkninger af en lavere